

Skuggtingen

~Min Verklighet~

Skriven av: Saftan Augustsson

Prolog

Verkligheten är inte alltid det som är verkligt...
Detta tog mig många år att inse.

Jag berättar inte detta för att föra vidare historien om mig själv. Eller det som mycket skulle kunna vara jag, hur ni än upplever det. Det är beroende på vad ni är villiga att tro på.

Det jag kommer berätta för er utspelar sig i en värld likt denna, så pass likt denna att det mycket väl kan vara samma. Faktum är att det egentligen är denna. Men jag vet mycket väl om att ni aldrig skulle tro mig om jag sa att så vore fallet. Även om vi lever i samma verklighet ser allas verkligheter olika ut. För fastän vi betraktar samma saker är våra uppfattningar om dessa ting olika. Fast i de flesta fallen så strävar ni alla efter att tänka exakt likadant, av rädsla för att vara annorlunda. När någon väl säger vad han såg, då håller de andra tyst med, likt dockor i ett enda ytligt spel. Ni föraktar de som ser världen annorlunda. Kallar folk onaturliga när de gör saker ni inte förstår er på, och ni drar er inte för att bespotta era medmänniskor, trots att ni hela tiden vill visa hur goda ni alla är. Dubbelmoralen bubblar ständigt över i de vardagliga människorna. Jag föraktar dem och deras bristande tro på sina egna verklighetsuppfattningar.

Men vad är egentligen onaturligt? Vem är det som har rätten att bestämma vad som strider mot naturens lagar? Om det finns i naturen, är det då inte naturligt? Vad är onaturlighet? Existerar ens ett sådant ord i verkligheten?

I min verklighet existerar inte det onaturliga. Min verklighet skiljer sig från din,

inte för att den inte befinner sig på samma plan, men du är för blind för att se den. Jag antar att du skulle se på den som onaturlig och som fiktion. Men den är min vardag, min verklighet, och den är överallt.

Jag minns inte när jag såg dem första gången. De har helt enkelt alltid funnits synliga för mig. Min mor hävdade att det bara var vanligt att småbarn hade låtsaskamrater. Speciellt när man likt mig inte hade några riktiga. Fast man såg tydligt i hennes ögon att hon var orolig för mig. Jag var väldigt skarpsynt vid tidig ålder, lade märke till detaljer som få andra gjorde, och lärde mig läsa mycket tidigt. Det var alltså inga besvär för mig att se hur någon som stod mig nära – som min mor – kände. Oavsett vad hon sa till mig. Jag antar att en del av oron kom av sig att jag hade mer än en låtsaskamrat, de var lite varstans, samt att de aldrig talade med mig. De bara fanns där. En del av dem såg så ohyggliga ut att de skrämde mig så pass att jag blev livrädd och sökte skydd hos min mor för att undvika dem. Detta var inga vanliga låtsaskamrater och det insåg även jag inom kort.

Ni undrar nu säkert vad det är för något som jag pratar om. Därför gör jag nu det enkelt, för er, genom att förklara vad för något jag menar, så ni lättare ska förstå min verklighet.

Varje människa kan ibland se dem. De finns där, i hörnorna bland oss. Ni ser dem förmodligen bara i ögonvrån, då man vanligtvis inte kan se rakt på dem. Dessa varelser är allt som ni tycker er skymta, men när ni sedan ser efter inte ser. De är där, fastän ni ej ser dem. De kallar sig själva för Skuggtingen. Dessa väsen har inga konkreta former, de är mer konturer av olika slag. De består bara av olika svarta nyanser och de ser alla olika ut. En del påminner om människor, en del liknar djur, en del ser ut som de hemskaste demoner som en godtrogen kristen kan tänka sig. De gör dock ingen förnär, de finns bara där, odödliga, eviga och otydliga. De pratar aldrig ens, de bara glider kring, bevakar och beundrar. För det de innerst vill, är att vara lik dig. De är helt enkelt obetydliga och ofarliga... för det mesta

En del av er tror nu säkert att de är det som ni många kallar för spöken, men jag

försäkrar er om att det inte är fallet. Spöken sägs vara döda som inte lämnat denna världen, alltså är de inte vid liv. Skuggtingen är i all högsta grad levande, även om du inte kan se dem. Jag hävdar även att spöken inte existerar i den formen många tror. Energin de döda lämnat bakom sig försvinner aldrig, om de lämnar tillräckligt starka spår. Det är den här energin som, så kallade, spökjägare och dylikt känner av. De påstår sig prata med de döda, men allt de gör är att uppfatta energierna runt omkring dem. De är känsligare för att uppfatta dessa lager av energier, och uppfatta vad som skett, än normen av människorna som lever bland oss. Det är inte spöken som talar till dem, det är de själva som läser av energierna i deras omgivning. Så är det i alla fall i min verklighet. Som sagt ser vi olika på våra verkligheter, och jag tänker inte försöka kränka din genom att säga att den inte existerar, även om den inte samråder med min. Jag bara förklarar att dessa skuggting inte är det som ni kallar spöken. Jag menar inte att låta trångsynt och intolerant, jag bara försöker få er att förstå hur min verklighet är.

Hur mycket jag än skulle få för mig att hoppas och be till gud om ett liv efter detta, är det här allt liv jag kommer att uppleva. Ni söker jämt efter frihet, för blinda för att inse att hur mycket frihet ni än finner, finner ni bara den äkta friheten genom er egen död. I den stillsamma tystnaden som här efter skall komma. För döden - är det enda som är säkert med mitt liv, och döden - är den enda sanna friheten. Detta är den bittra sanningen, som jag ser den. Vad du än anser, kommer det inte ändra detta faktum.

Så här ser min verklighet ut.

Om ni väljer att tro mig eller inte bekommer mig föga. För det hör inte hit vad ni tror, det har det aldrig gjort...

Låt mig nu fortsätta min berättelse...

Tillhörigheten

Efter flera års tid lade mina kamrater i skuggan märke till att jag kunde se dem. En del drog sig undan, skygga för mig, en del blev nyfikna på mig, beaktade varje steg jag tog.

Med åren började min mor bli mer brysk av sig jämta mig och hon slog mig varje gång jag nämnde dem, tills jag inte nämnde dem mer. Det gladdde henne att jag hade vuxit i från dumheterna, som hon såg det. För hon såg inte det som jag såg, och kunde därför inte förstå att jag trots allt inte ljög. Men jag gladdde henne genom att ljuga och låtsas av som att jag inte såg dem, när hon var i närheten.

Jag växte upp i ett litet bondesamhälle och vi var ganska fattiga, därför gick jag aldrig i skolan. Några kamrater hade jag aldrig. Skuggtingen var de enda förutom min mor som jag hade. Även om skuggtingen inte pratade med mig, var de likväl det sällskapet som jag längtade efter att få.

Det var tre av dem som alltid var hos mig, de var vad man skulle kunna kalla mina närmsta vänner.

Även om jag var klipsk för min ålder, och kunde läsa bättre än min mor redan vid 10 års ålder, var jag väldigt skygg för andra människor. Jag gillade inte deras dömande blickar när de såg på mig, och jag brukade alltid gömma mig bakom min mor. Det kvittade om det var barn i min egen ålder eller om det var någon vuxen, jag drog mig helt enkelt undan och var för mig själv, med min mor och med skuggtingen.

Ni kanske undrar över varför jag inte nämner min far? Det är för att jag inte har något att nämna om honom, han gav sig av när mor var gravid. Detta var i alla

fall förklaringen min mor gav till mig, de gångerna jag frågade henne. Han kom aldrig åter, det var bara jag och min mor. Hennes föräldrar var döda, de dog när hon var ung. Hon var alltså van vid att ta hand om sig själv vid tidig ålder. Hon var med andra ord, likt mig, en ensamvarg. Det fanns gott om män som friade till henne, men aldrig någon som fångade hennes intresse. Hon livnärde vårt hushåll genom lättare lantbruk, i form av hennes grönsaksland, men hon sålde även en del örter till sjuka, även de från hennes egen odling. Ibland gav hon behandlingar till sjukt folk, alla i byn verkade lita på henne. Även om de ofta höll sig på avstånd från henne, tills de behövde hennes hjälp och kunskap.

Vi bodde en bit utanför byn och det fanns stora viddar att leka på samt nära till en djup skog, så min uppväxt var väldigt rofylld. Det är ofta jag än idag tänker tillbaka på den tiden och längtar dit på nytt. Men idag är inte vidderna eller skogen kvar, och allt som jag älskade med platsen är borta. Det är idag bara ett vackert minne att söka verklighetsflykt till, under dystra dagar. Dagar som kommit allt för ofta genom tiderna.

När jag var i tonåren så hade min kropp genomgått drastiska förändringar och jag kände ett växande begär efter närhet. Närhet som jag inte kunde få av min mor eller skuggtingen. Så kom det sig att jag sökte mig allt mer in till byn, i jakt efter närhet. Jag hade ingen erfarenhet av flickor tidigare, och min skygga natur gjorde inte saken lättare för mig, så min framgång bland flickorna i byn var inget vi behöver gå in på. Men efter ett tag fann jag en flicka som jag fann vara något utöver de andra. Hennes namn var Ofelia, hon hade mörkt långt vågigt hår som räckte henne ner till midjan. Hon var inte direkt lång, vilket som passade mig då jag inte var så storvuxen själv. Hennes leende var varmt och fick alltid mig att le när jag såg det. Hennes kropp var tidigt utvecklad och väckte ett begär inom mig som jag inte visste fanns.

Men när jag nu tänker tillbaka på det hela kan jag inte nämna hennes ögonfärg. Det skumma är att jag inte ens kan nämna min egen ögonfärg. Jag ser helt enkelt inte ögonfärgen när jag ser i någons ögon, jag ser istället deras känslor. Hon kom från en familj som även de bodde lite utanför byn, i en stor villa. De var rikemansfolket i trakten och det gick rykten om att de hade adligt blod. Även om

jag visste att jag borde ha hållit mig borta, var jag vid denna ålder som många andra, dum och naiv.

Jag såg henne utanför butiken. Sittandes själv på en bänk. Sorgsen och övergiven, såg hon ut att vara. Det var väl det första som lockade mig. Då jag inte umgicks mycket med de andra i byn var det inget konstigt att jag inte kände igen henne. Även om jag sprang mors ärenden ibland, var jag som sagt inte den mest sociala pojken. Jag började stakande att prata med henne, fick reda på hennes namn, Ofelia. Hon såg inte på mig med det föraktet i blicken jag kände från många av de andra jag mött. Jag visste att detta inte skulle vara sista gången jag såg henne. Jag hann precis presentera mig innan hennes mor kom ut från butiken och drog henne med sig, bort, långt bort.

Jag skyndade mig hem så snart jag hade uträttat mitt ärende i butiken. Efter att ha gett min mor varorna jag handlat åt henne från butiken försvann jag in i mitt rum, där väntade de tre skuggtingen som jag ansåg vara mina närmsta vänner. Jag hade med åren gett dessa tre egna namn som jag brukade kalla dem. Först av de tre var Puck, som fick det namnet för sin puckelrygg. Han var hopsjunken och ständigt lika nyfiken. Han var nästan alltid med mig när jag var ute i skogen. Det verkade som han höll de andra skuggtingen på avstånd från mig när jag var ute, som för att visa att jag var hans. Dock verkade han inte bry sig om de andra två av mina kamrater. Det hände ibland att han följde med mig ner till byn, men då han med tiden förstod att han inte fick någon uppmärksamhet utav mig när jag var där slutade han att följa mig dit.

Den andra av dem var Mark, som jag döpt efter hans ovanliga märken som han hade längst med hela sin stora skepnad. Han var den största av dem, han var över två meter lång men höll sig alltid i bakgrunden av de andra två. Märkena liknade någon form av stora ärr, hur man nu skulle kunna tyda det på ett skuggting, men det var likväl det jag tyckte det liknade. Han var rädd av sig och känslig för hur jag bemötte honom, var jag på dåligt humör gav han sig alltid av. Sist av dem tre var Fokus. Han skiljde sig lika mycket från de andra som hans namn gjorde. Dem andra såg ut som vanliga skuggting, otydliga och ur fokus. Men Fokus var inte otydlig, i alla fall inte likt de övriga av skuggtingen. Hans

konturer gick att utskilja från resten av honom, och man kunde faktiskt även ana någon form av struktur, likt hud. Han liknade lite mer en gorilla, än en människa, med sina breda axlar, och han gick stundtals på alla fyra, fastän han även kunde gå på två ben. Hans ben var korta och grova, medan hans armar var långa, fast muskulösa. Han var en väldigt bestämt karaktär och verkade lite lätt retlig av sig. Hans ögon gick även de att skymta, vilket man vanligen inte kunde på skuggtingen. Fokus ögon var egendomliga, de skiftade stundtals form på iris och djupet i ögonen var något jag inte kan jämföra något med. Jag blev alltid yr om jag gav efter att se honom i hans ögon, så jag undvek för det mesta att möta hans blick. Fokus befann sig alltid i mitt rum, *i alla fall vad jag visste*.

De såg nog ganska tydligt på mig att detta inte var en vanlig dag för mig. Jag kunde inte låta bli att le, och de såg frågande ut när de betraktade mig. Jag försökte förklara för dem, men de verkade inte förstå vad jag försökte förmedla. Något som gjorde mig väldigt dystert till sinnes. För det fick mig att inse, att dessa skuggting som var mina närmsta vänner, inte förstod sig på mänskliga känslor. Jag hade med andra ord ingen att dela med mig hur jag kände, eller varför. För hur nära jag än var min mor, var jag en tonåring, och sådant pratar man inte med sin mor om då.

De dagarna som följde sprang jag alla min mors ärenden in till byn, i hopp om att få se Ofelia ännu en gång. Fast jag insåg att hon likt mig inte bodde i själva byn, och därför inte var lättast att springa på där heller.

Skuggtingen märkte på mig hur frånvarande jag var och Puck verkade faktiskt lite orolig för mig, men jag hade annat i mina tankar än att umgås med dem. Jag gled allt mer bort från skuggtingen och isolerade mig ännu mer än tidigare. Den till början starka berusningskänslan ersattes med tiden av en djup sorg, för jag träffade inte Ofelia igen på, vad jag som tonåring ansåg vara, en evighet.

Men en dag när jag vandrade i skogen så lystes mitt liv upp på nytt.

Det var en varm dag och djupt inne i skogen, som jag ofta vandrade för mig själv i, fanns det en bäck som jag ibland brukade bada i. Puck var med mig, även om jag inte såg honom hela tiden visste jag att han inte var långt bort, för inga andra

skuggting syntes till. Jag hade insett att när Puck inte var med mig i skogen, såg jag alltid några andra skuggting. De flesta förstod nog inte att jag såg dem, så de reagerade inte nämnvärt på mig. Men när Puck var med kunde jag aldrig se till några andra än honom.

Jag slöt ögonen när vattnet smekte min nakna kropp och jag måste somnat till en liten stund, för plötsligt vaknade jag till liv av att någon i närheten fnittrade. Intill bäcken satt Ofelia med en annan kvinna som var klädd i enkla kläder. Jag skylde mig snabbt och bad om ursäkt, men Ofelia verkade inte bry sig om min nakenhet utan pratade istället om att hon och hennes tjänsteflicka Maria hade lyckats att gå vilse i skogen, och undrade om jag kunde hjälpa dem att hitta rätt. Maria verkade vara en nervös flicka och hon verkade allvarligt skärrad över att vara vilse i skogen. Men hennes ögon lyste samtidigt av lust när hon betraktade min nakna kropp.

Jag lyckades leda dem hem till en stor herrgård som jag aldrig gått särskilt nära tidigare. Det var nu jag förstod att Ofelia tillhörde adeln. Men ung som jag var såg jag inte det som något hinder, fastän jag var en fattig bondpojke.

När jag nu visste var Ofelia bodde skulle jag i framtiden kunna träffa henne oftare. Jag log inombords när hon frågade om jag ville lära henne hitta bättre i skogen. Något jag absolut inte hade något emot.

Tiden gick, ett år passerade. Jag, Ofelia och Maria kom allt närmare varandra. Jag märkte tidigt en del trolska blickar från Marias håll. Men jag hade själv bara ögon för Ofelia, som i sin tur, bara hade ögon för livet. Jag hade blivit besatt av en ung kvinna som inte hade något egentligt intresse av mig. Sådan var min lycka.

Vår vänskap hölls hela tiden hemlig för omgivningen. Men i skogen kunde man inte alltid vara säker på att ingen såg på, och i byn lyckades jag snappa upp en del rykten om att adelsflickan umgicks med en ung bondpojke. Jag valde dock att inte försöka forska vidare i ryktesspridningen och lät det hela vara.

Under året som passerade efter det började jag känna mig allt mer deprimerad över att alla mina försök att få Ofelia att uppskatta mig som mer än en vän aldrig verkade ta vid.

Detta var min första erfarenhet av det som ni alla kallar för kärlek, själv har jag nu sedan länge förkastat själva idén bakom det hela. Att vara besatt av en person, så att man blir blind för omvärlden, är inget att trakta efter i min mening. För det är det ni kallar för kärlek, besatthet, går nästan alltid över till rädsla för att bli lämnad ensam. Kärleken är till för de veka, som måste ha någon för att få dem att känna sig bra. Någon att hålla om dem och säga att de duger även de, fastän de i verkligheten inte gör det. Oftast älskar man inte sitt förhållande ändå, man försöker till och med forma individen till någon man egentligen vill ha. Själv har jag aldrig varit så foglig. Jag förstår inte själva besattheten i att bli kär, för vad får man egentligen ut av det?

Min kontakt med Skuggtingen blev allt oftare igen. När Ofelia aldrig insåg hur jag kände för henne vände jag mig alltid till dem. De fanns alltid där, även om de aldrig besvarade mina frågor, kändes det bra att bara få lätta på mitt hjärta för dem. De verkade bekymrade över mitt mående på något vis som jag aldrig förstod mig på, det vara bara en känsla som jag fick.

Min mor hade nog också hört ryktena som cirkulerade i byn om hennes son och den adliga flickan han umgicks med, för hennes blick blev allt mer vakande med tiden. Men hon höll hela tiden tyst om det hela, bara betraktade mig på avstånd, som för att visa att hon var där om något skulle ske.

Jag önskar idag att jag hade tagit mig tiden att prata med min mor om det. Men det är inte alltid så lätt som man tror. Det är lätt att se tillbaka på saker och veta hur man skulle ha gjort om man fick en andra chans. Men om man väl fick chansen, hade man då verkligen gjort något annorlunda?

Allt det man gjort är ju det som gjort en till den man är, om man sen gör om sakerna annorlunda, är det då inte att gå emot sin egen natur? Att förneka sin egen identitet? Men likväl är det allt jag i efterhand önskar att göra, att förneka min egen identitet. Sorgligt nog finns det sällan något som en andra chans.

Med tiden så fick Ofelia mer sysslor att göra av sin mor som gjorde att hon inte hade tid att umgås något mer med mig. Jag antar att även hon hört några av ryktena som ännu hängde kvar i byn, och hittade därför på saker åt henne att

göra så att hon inte hade tid för mig, och vi gled sakta ifrån varandra. Jag kände mig maktlös inför vad framtiden hade i planering för oss, men jag visste att jag ändå skulle kämpa emot våra redan förutbestämda öden så gott det gick.

Trots att Ofelia numer aldrig hade tid att träffas hände det att jag träffade Maria. Jag visste att om Maria inte fick som hon ville med mig skulle även hon dra sig undan från mig allt mer och jag skulle då förlora det sista som jag hade som kunde få mig att träffa Ofelia på nytt. Därav kom det sig att jag och Maria inledde en romans. Det var en ganska ensidig romans, och Maria visste det, men hon fann sig i att jag inte älskade henne åter. Hon hoppades förmodligen att det skulle ske med tiden, men det blev aldrig så. Oförmågan att älska Maria tillbaka hindrade inte mig att utforska de privilegier en romans hade att erbjuda. Jag lärde mig vad närhet kunde innebära, och jag märkte hur min besatt av Ofelia med tiden stillades något, även om jag aldrig hade några känslor för Maria.

Men inget varar för evigt, heter det, och så inte heller detta. Maria blev med tiden trött på min oförmåga av att visa någon form av känslor för henne, och hon drog sig undan från mig. Jag förlorade kontakten med både henne och Ofelia till slut. Men min närkontakt med Maria hade väckt ett begär av mer. Dock var det Ofelia besattheten låg över, och begäret fick bli min guide. Det var i en mörk period som jag fick tanken att söka upp Ofelia på egen hand.

Vi bär alla på monster inombords, en del värre än andra. Vi föds med dem, men alla monster tillåts inte växa sig starkare med åren. Monstren inombords är ofta tyglade, men när de kommer fram är det inte alltid vi har kontrollen. Ni borde för längesedan insett att ni inte är själva inom er. Era tankar är inte alltid era egna, de delas av monstret, det monster som alltid kommer vara en del av er. En del av oss låter monstren ta över, så att monstret till slut inte bara är en del av en, utan det enda man är.

En del monster frodas allt för mycket av ensamhet...

Jag tänker inte gå in på varför jag gjorde det, för än idag är det hela en gåta även för mig, några klara svar kommer nog ingen någonsin att få.

Jag tog mig in på Ofelias familjs gods, höll mig gömd i skuggorna, *något jag var väldigt bra på.*

Väntan blev lång, och jag höll mig gömd hela tiden medan jag väntade på att få syn på Ofelia.

Till sist fick jag syn på henne, hon var ensam, något som gladdde mig.

Jag tänker inte gå in på detaljer här, det viktiga i händelsen är helt enkelt att jag förklarade för henne om min besatthet av henne, och sen hennes reaktion. Det hade gått en bra tid sedan vi sågs senast, och den Ofelia jag blivit besatt utav, var inte längre kvar i hennes blick. Allt hon sa till mig var att hon redan var trolovad och att hon inte ville bli sedd med en simpel pojke likt mig.

Det som hade varit min besatthet var nu borta, och med det en stor del av mig. En tomhet som tidigare längtade efter att bli fylld försvann, en tomhet som varit mig. Jag var helt enkelt tvungen att göra det som gjordes.

Hon kämpade emot till en början, mina händer kring hennes hals gjorde att hon till sist slutade upp. Jag föreställde mig hennes tunga andetag under mig, fast de fanns inte där. Hennes varma hud mot min, fastän den blev allt kyligare. Hon var min, min tillhörighet, hur hon än såg det var hon min... för alltid.

Mina tankar kring hur jag gjorde henne en del av mig för alltid växte allt starkare inom mig medan jag såg på henne, medan jag såg föraktet i hennes blick. Jag kände en rysande känsla inom mig, ett hat jag aldrig känt tidigare, och föraktet hon såg på mig med, blev mitt eget.

Det tog ett tag innan jag såg att Puck, Mark och Fokus stod bakom Ofelia, betraktade henne.

Fokus i mitten av dem med de andra på vardera sida, hans blick genomträngande. Jag fick en stark känsla av att de kände mina känslor, såg in i mig.

Puck och Mark gjorde då något jag aldrig tidigare sett något skuggting göra, De förde långsamt sina händer in i Fokus som såg ut att vråla ut smärtan de tillfogade honom. Den gorilla-liknande Fokus reste sig upp, ännu något jag aldrig sett tidigare, och visade hur stor han faktiskt var. Han tornade upp sig bakom

Ofelia, med sin blick hela tiden riktad mot henne. Jag kände hur mitt hjärta slutade slå då han slog sönder hennes kropp. Slet sönder det som varit min besatthet.

Jag stod helt still och såg på hur mina närmsta vänner slog och slet ihjäl den unga kvinnan som varit min mittpunkt, och jag kunde inte sluta le...

Pånyttfödelse

Det kändes som en ny tid i mitt liv tog form, när jag nu stod över de döda kvarlevorna av Ofelia.

Jag andades in den fräna doften av hennes krossade inre och i mitt berusningstillstånd så märkte jag inte att jag var iakttagen. Även om jag inte visste att jag blivit iakttagen, där jag stått triumferade över den döda kvinnan, insåg jag snabbt att min tid i min födelsetrakt här tog slut. Jag skulle bli tvungen att lämna det bakom mig, inte för att det var mycket att lämna bakom, jag kände ingen sorg över insikten att jag skulle därifrån. Bara en euforisk lättnad.

Den natten sov jag inte hemma, det var varmt ute, och det var inget ovanligt för mig att sova ute när vädret tillät det. Men främsta orsaken att jag inte gick hem var att mitt nya liv redan tagit form, ett liv där mitt gamla hem var som bortglömt.

Jag låg och funderade på varför skuggtingen gjort som de gjort, och hur det hela egentligen gått till. Dock fick jag aldrig någon klarhet över vad som egentligen skett, och vad gjorde det för skillnad?

Mörkret fick trädens skuggor spela spratt i mina tankar, jag ignorerade deras löjliga försök att skrämma mig. Såg istället upp på den stjärnklara himlen och slappnade av.

Jag kände först inte hur grenarna tog tag i mig, inte förrän deras grepp hårdnade kring mig och jag lyftes upp från marken. Mina hjärtslag slog allt snabbare när grenarna sträckte ut mina lemmar och jag kände paniken välla fram. Grenarna slet och drog i mig till bristningsgränsen men när jag öppnade

munnen för att skrika ut smärtan kom det inget ljud. Stjärnorna försvann från himlen och ett becksvart mörker sänkte sig runt mig, allt runt mig försvann. Jag hörde tunga andetag, flåsande. Jag kunde inte orientera var flåsandet kom ifrån, det var som om det vore överallt. Jag ville fråga vem som var där, men jag fick inte ur mig ett enda ljud, jag var stum. Jag slöt ögonen och önskade mig bort, långt bort...

"Se på mig." rösten ekade i en evighet, men av fruktan behöll jag mina ögon slutna.

"Se på mig!" skrek den egendomliga rösten på nytt. Jag slog skräckslaget upp mina ögon. Jag möttes av ett mörker, mörkare än svart, som andades in min rädsla.

"Jag är fadern, jag är natten, jag är skuggan." mina tankar fylldes av frågor jag inte fick lov att ställa.

"Du har sett mina barn, och det är därför jag talar till dig." Jag hade aldrig varit mörkrädd, men detta mörker var inget vanligt mörker.

"Du ser skuggtingen, så som jag valt att kalla dem." Detta var första gången jag fick reda på vad skuggtingen kallades.

"Jag är fadern, jag är den första, jag är urnattens skugga. Ur mig skapas skuggor med liv." Andetagen lät uppspelta.

"För andas skuggor? Finns det liv i enbart existens? Lever du genom att andas? Lever man för att man föds?" Jag förstod inte vad mörkret ville säga, men jag kunde själv inget säga.

"Din mor är oskuld, och jag är din far, du är min enda son som andas, och du skall så för alltid göra." Jag kom att tänka på att jag inte hade något minne av min far.

"Du är dömd till ett liv bland skuggor, varken människa eller skugga, en svag nyans av liv strömmar genom dig, dömd till mörker." Andningen slutade för ett ögonblick och mörkret runt mig skrällde till när ett rossligt skratt ekade.

Greppen om mig hårdnade på nytt och det kändes som om jag höll på att krossas samtidigt som jag slets sönder. Jag skrek fastän inget hördes...

Mitt skrik ekade i natten, svetten rann från min panna och jag flåsade andfått. En dröm, bara en dröm...

Mina hjärtslag lugnade sig gradvis, medan jag kände smärtan från drömmen fortfarande. Jag kände kring mina handleder och kände sår där grenarna hållit fast mig. *Ingen vanlig dröm...*

Jag försökte intala mig själv att drömmen inte kunde varit verklig, men smärtan som forsade genom kroppen vittnade om annat. En sak var jag säker på, jag var tvungen att prata med min mor om min far på nytt.

När jag reste mig upp kände jag hur svag jag var, som om jag inte hade ätit eller druckit på några dagar, och det var först när jag såg mig omkring som jag upptäckte att solen snart skulle gå ner. *Hur länge hade jag egentligen sovit?*

På väg mot mitt gångna hem, som jag såg det redan, kom jag att tänka på att jag inte sett varken Fokus, Puck eller Mark sen Ofelias död. De hade försvunnit efter våldsdådet utan att återvända. Jag stannade upp, såg kring mig, letade efter mina vänner, saknade att ha dem kring mig. Men jag såg inte till dem. Andra skuggting syntes till och från, vilket bara det var ett tecken på att Puck inte var i närheten. Min puls ökade igen. Jag visste inom mig att någonting var fel, de borde vara här, de borde vara hos mig. *De kanske väntade på mig hos min mor?* Mina tidigare raska steg ökade igen och jag började springa mot min mors hus. Jag skrattade för mig själv i mitt huvud när jag kom att tänka på hur fånigt allt kändes. Jag hade inte haft så här bråttom till min mor, det var inte hennes frånvaro som fått mig uppspelt. *Kanske var det med skuggtingen jag hörde hemma? Kanske var jag inget mer än en skugga av en människa?*

Min kropp blev allt mer slapp och min energi rann av mig hela tiden, men än slog mitt hjärta, så än fortsatte mina tunga steg i språng. Det dröjde inte allt för länge innan jag kände doften av bränt virke och kött. Inom mig förstod jag redan då vad som skulle vänta mig, men jag vägrade ändå acceptera det. Åsynen av kvarlevorna från mitt gångna hem var svåra att se, det var det enda hem jag någonsin haft, och nu fanns det inte kvar längre. Lågorna var på väg att dö ut och huset där en gång var fann inte mer.

Jag stod kvar i skogen och betraktade det nedbrända huset, jag behövde inte gå närmre, det fanns ingen mening med att göra det. Jag visste att min mor var

död, och alla mina tillhörigheter var borta. Det kändes på något vis fridfullt att stå där och se hur mitt forna liv var förvandlat till aska.

Jag hörde hur en torr gren knäcktes bakom mig och jag vände mig hastigt. När jag vände mig om stelnade hon till av ren och skär skräck. Det var Maria. Hennes ögon var stora som tallrikar när hon stirrade på mig.

”Jag såg dig.” Stammade hon fram med gråten i halsen, och jag förstod genast vad hon menade.

Nu klarnade det varför jag mötts av denna brända stank. Mitt hem hade blivit nedbränt i hopp om jag legat och sovit i min säng. Men allt de hade gjort var att bränna min mor och mitt hem till aska.

Jag tog tunga steg mot henne, hon var så pass stel av skräck att hon inte lyckades få sin kropp att lyda henne. Hennes underläpp skakade och hennes ögon var tårfyllda, hon försökte stamma fram någonting, men jag lyssnade inte.

Jag tog ett stadigt grepp om hennes hår med min ena hand, och den andra placerade jag mot hennes haka. Hennes nacke gick förvånande lätt av. Hennes kropp föll tungt till marken och jag la mitt huvud på sned när jag stillsamt betraktade hennes ögon som fortfarande var uppspärrade.

Det var då jag insåg hur lite jag värderade ett människoliv. Medan jag andades in den brända doften som härjade i luften tänkte jag inte på min mor, jag sörjde henne inte. *Hon var död, vad skulle det göra om jag sörjde eller ej?*

Det som gnagde mest i min hjärna var avsaknaden av mina tre bästa vänner, Puck, Mark och Fokus. Vart hade de tagit vägen?

Min insikt fick mig långsamt att inse en sanning om mig själv. *Jag var inte mänsklig, jag var... någonting annat.* När jag kom till denna insikt smög sig ett leende till mina läppar.

Jag var varken skuggting eller människa, och hela världen låg framför mig.

Jag var gammal nog att klara mig på egen hand, även tillräckligt ung för att vara naiv nog att tro att framgång väntade mig.

Den fridsamma stillheten av min barndom var över, jag hade fötts på nytt, och det som hade betytt något för mig tidigare var borta. Jag tog ett djupt andetag,

kände lukten av brända minnen och död. Nu återstod bara jag, och det var så det skulle vara...

Fördömeelse

Elden var obehagligt varm och jag håll mig en bit bort från den.

Ironiskt, tänkte jag, att elden som dödat min mor var till min hjälp. Jag hade inte haft mycket kraft kvar i mig efter att ha brutit Marias nacke och jag var glad över att ha sluppit göra upp eld för att tillaga köttet. Jag tog en ny tugga, det var magert kött, men skänkte mig den energin jag behövde för att kunna ge mig av, bort från min födelseort. Jag log smått för mig själv, där jag ensam satt med ett köttstycke i min hand. Jag hade haft tur som sluppit jaga för att få tag i denna föda. Det var inte ofta ens mat kom till en så att man slapp jaga den. Jag var helt klart välsignad, intalade jag mig själv, samtidigt som jag såg mig omkring efter Puck, Mark eller Fokus. Fortfarande var ingen av dem att finna, vart min blick än sökte sig. Jag åt upp köttstycket och reste mig sedan för att gå tillbaka till den lilla elden som fortfarande brann i askan av mitt gångna hem. Jag stod nära de långsamt döende lågorna som jag tidigare hade gett förlängt liv genom att kasta det döda köttstycket på. Första hade de hostat och sjunkit in, men sedan hade de fattat tycke för tyget som lindade in det nakna döda köttstycket, och lågorna hade rest sig stolt på nytt, glada för den förlängda livslågan de hade blivit skänkta.

Jag satte mig ner på huk och slet åt mig ett nytt stycke svett kött och konstaterade att det fortfarande var rått vid dess mitt. Jag ryckte smått på axlarna innan jag tog en stor tugga och lät det heta stycket bränna mig i munnen innan jag spottade ut det igen. Nej, tänkte jag medan jag kastade den döda flickans kvarleva tillbaka in i elden, jag hade fördrivit tillräckligt med tid här, och

orken hon hade skänkt mig fick räcka tills jag fick tag på mat på nytt. Det var dags för mig att ge mig av och påbörja resten av mitt nya liv.

Den första tiden höll jag mig till skogen, rädd för att bli igenkänd av någon som var från min hemby. Jag levde på bär, rötter och annat som skogen hade att erbjuda. Jag tillverkade även egna fällor som jag mestadels fångade kaniner i. Men det var långt ifrån varje dag jag kunde njuta av lyxen att ha kött till middagen. För varje dag som gick växte en allt starkare känsla av obehag i min bröstorg, för vart jag än vände mig var Puck, Mark och Fokus borta. Det kändes tomt, även om andra tidigare okända skuggting nu vågade sig allt närmre saknade jag mina tre tysta vänner allt mer.

Tyngden av obehaget i min bröstorg gjorde med tiden att jag fick allt svårare att sova på nätterna. Vilket redan tidigare inte varit det lättaste då jag saknade både kudde och säng. Jag förbannade mig själv mer än en gång över att jag inte tagit Marias klänning, då jag hade kunnat rulla ihop den och använt den som kudde. En gräsbädd förlorade snabbt sin charm och sommaren tog, enligt mig, slut alldeles för fort.

Hösten började mild, men snabbt kom regn och köld. De fallna löven skänkte givetvis en viss trygghet med sin värme, men rädslan för att vara utan hem när vintern kom växte allt mer. Jag färdades allt längre från mina hemtrakter och lika självklart som solen gick ner varje afton tog skogen till sist slut.

Solen hade nyss gått ner när jag passerade det sista utstötta trädet som höll sig på avstånd från den övriga skogen. I horisonten såg jag några byggnader, för långt bort för att kunna urskilja vad förslags konstruktioner det var, men jag var helt säker på att det var en avlägsen gård, och de kunde mycket väl innebära att jag skulle kunna få sova i en säng inom snar framtid igen. Det fick mig att öka takten på min steg instinktivt. Dock förstod jag att jag vilket fall som helst inte skulle nå fram till horisonten förrän nästa dag. Så istället för att slösa mina krafter åt att småspringa mot byggnaderna började jag leta efter någon plats där jag kunde sova, utan att behöva stå ut med någon sten eller liknande mot ryggraden.

Jag hörde inget, men jag kände att jag skrek, lungorna tömdes på luft och min hals höll på att rivs sönder. Jag såg mig omkring, medan mitt skrik dog ut och jag kippade efter luft, jag befann mig än en gång i det mörkaste mörker jag någonsin skådat. Jag drömde, det visste jag, men ändå kände jag paniken öka inombords då jag inte fann någon luft att andas in i mina tomma lungor. Den tunga väsande andningen ekade överallt, jag ville vakna, men det var inte jag som var herre över denna dröm.

”Panik, är det med panik, man hälsar sin fader?”

Jag försökte lugna mig, men avsaknaden av luft gjorde att jag inte lyckades.

”Tomhet, saknad och avskildhet. Har du förstått något av vad du är, eller är saknad allt du är?”

Jag slutade kämpa efter luft, ställde mig frågan om man kunde dö av att inte andas i en dröm.

”Du behöver inte leva för att existera, men du måste existera för att leva. Du är dömd att existera, men om du lever eller ej, kan du bara själv avgöra.”

Jag kände hur pulsen lugnade sig, blev allt långsammare. Höll jag på att dö?

”Vad sker med den skugga som överstiger sin gräns? Vad tror du sker med den skuggan som överger skuggan?” Hjärtslagen höll nu ett jämt tempo, fastän jag inte andades, men mitt huvud kändes allt tyngre.

”Svaret är uppenbart, och det är därför med all rätt du känner saknaden.” Jag spärrade upp ögonen när jag insåg vad detta innebar. Puck, Mark och Fokus... skuggor som överskred sina domäner... de var borta

”Men vad sker med den skugga som föds utanför mörkret?”

Mitt huvud värkte, än en gång kände jag mig utmattad, som om jag sovit i flera dagar. Mina lungor kändes ovana vid att fyllas med luft. Jag var glad över att vakna, att slippa vara fast i en dröm som inte var min, men samtidigt ville jag inte heller vara vaken.

Det stod nu klart för mig att mina tre tystlåtna vänner, Puck, Mark och Fokus, inte skulle komma tillbaka. De hade överstigit en gräns, och därefter slutat att existera. Den största frågan som cirklade i mina tankar var varför. Varför hade de

offrat sina liv för att jag skulle kunna gå vidare med mitt? Jag fick ingen klarhet på det, men jag visste långt inne att jag nog borde vara tacksam för det de hade gjort. Att inse detta gjorde bara att tomheten kändes allt större, och jag började allt mer ana vad obehaget i min bröstorg var för något.

Jag släpade mig bort mot de byggnader jag tidigare sett vid horisonten. En tjock dimma gjorde att mitt synfält höll sig väldigt begränsat, så jag var inte helt säker på att jag ens var på väg åt rätt håll. Men mitt huvud kändes för tungt för att jag skulle orka skänka det någon större tanke. Det återstod helt enkelt att se om jag kom fram till byggnaderna eller inte.

Hungern gnagde i hela kroppen och alla mina kroppsdelar värkte efter den långa tiden i skogen på egen hand. Hela jag var täckt av smuts, men min näsa hade vant sig vid lukten, jag kan inte ens föreställa mig hur illa jag måste luktat. Den stora frågan var vad jag skulle ta mig till om jag lyckades ta mig fram till gården i fjärran. Hur skulle folket reagera om de såg mig som jag nu såg ut? Kunde jag verkligen lita på att byborna från mina forna hemtrakter verkligen trodde jag var död? Vad skulle jag ta mig till om jag släpades inför rätta?

Frågorna eskalerade efter hand och jag insåg till sist vad jag skulle göra om jag tog mig fram.

Det var inte långt efter jag hade bestämt mig för vad jag skulle göra som jag såg bygget som bara befann sig några få meter framför mig.

Jag kämpade mig upp på benen, en kraftansträngning som nästan fick mig att falla ihop direkt efter att den var genomförd. Jag lutade mig mot husets vägg för att spara på de få krafterna jag hade. Jag tog mot runt krönet och kunde konstatera att jag hade haft rätt då jag trott att det var en avlägsen gård. Jag smög mig klumpigt in i djurlängan och hoppades på att djuren inte skulle föra allt för mycket oväsen vid synen av mig. Som tur var gjorde de inte det heller. Jag letade rätt på en kniv vid en bänk som pryddes av diverse verktyg. Den hade ganska slö egg, men den fick helt enkelt duga. Jag leta mig fram till en gammal get som stod bunden vid ena hörnan av längan. *Den skulle förmodligen slaktas om inte allt för länge ändå*, tänkte jag medan jag ansträngde mig för att hålla

fast den så att jag kunde skära upp dess hals. Jag satte mig bredbent över geten och kämpade för att hålla den still, inte helt problemfritt. Men när både jag och geten efter ett tag föll till golvet borrade kniven in sig under käken på geten och trängde hela vägen in i skallen och dess kamp för livet tog slut.

Jag kröp bort mot ett av djurens vattenkärl och släkte glupskt min törst tills kon, vars vatten-kärlet tillhörde, purket knuffade bort mig. Jag föll platt på golvet igen och tog mig bort till den döda geten på nytt. Jag grimaserade lite av oviljan till att äta den rå, men jag såg inte det som att jag hade mycket till val.

Jag hade ätit mig så mätt jag kunde av det råa köttet från geten och sedan druckit så mycket från kreaturens vattenkärl som de hade tillåtit mig. Nu visste jag att det bara var en tidsfråga innan någon kom för att se till djuren. Jag visste att jag inte var tillräckligt stark för en längre sammandrabbning, därför höll jag mig dold precis vid ingången. I hopp om att kunna överraska tillräckligt mycket och få slut på det snabbt med hjälp av den trubbiga kniven.

Det gick lättare än jag hade hoppats på. Jag kastade mig över kroppen som genast föll livlöst till det lortiga golvet. Det var en ung pojke, han hade inte förstått vad som hände förrän det var för sent. Förmodligen hade han inte känt mycket till smärta heller, då jag lyckades döda honom på första hugget, de som följde efter det första hade jag bara genomfört för att vara på säkra sidan. Adrenalinet som dådet skänkte mig var nog det som drev mig till mordet som följde. Ingen såg det komma och inom en kvart var jag ensam kvar på gården.

Jag levde av det gården hade att erbjuda närmare en vecka innan jag packade ner en riklig matsäck och packning.

Jag satte fyr på gården innan jag vände den ryggen, jag såg aldrig tillbaka och har inte begrundat dåden efteråt. Jag såg det som att lågorna suddade ut det som där skett.

Drömmarna kommer ibland än, alltid lika intensiva, men med tiden kom jag att acceptera dem som en del av det jag är. Jag har börjat välkomna dem allt mer, och mattheten efteråt har med tiden sinat. Vad jag är kan jag nog inte besvara dock. Jag skyller ibland på att mina handlingar genom åren har berott på omständigheterna, men ibland är jag inte så säker. Jag passar inte in i samhället

som byggdes upp runt omkring mig, och ju mer utvecklingen gled ifrån mig, ju mer växte mitt förakt emot mina medmänniskor. Obehaget i min bröstorg har aldrig försvunnit, och det är enbart i detta obehag jag har lyckats känna mig som hemma.

I flera år antog jag bara ströjobb, ständigt på flykt från någonting jag inte ens tänkte på längre. Arbeten var inte svåra att få tag på. Det var i början av den stora industrivågen, så nya arbetsmöjligheter växte ständigt fram runt städerna. En tid av ständig förändring, där man kunde försvinna utan större problem. Jag bytte identitet som andra byter underkläder, jag glömde nästan bort namnet jag fått av min mor. Något jag kanske innerst inne försökte göra, men inte riktigt kunde. Nya utbildningar kom till ytan, och jag slukade alla kunskaper jag kom åt. Jag hade nog kunnat ses som en lärd man, om jag hade blivit sedd. Men jag höll mig ständigt precis under ytan, stack aldrig fram näsan eller glänste med någon färdighet. Jag var som ett av mina kära skuggting.

Skuggtingen var nästintill de enda som skänkte mig den uppmärksamhet jag egentligen borde fått för mina olika roller jag hela tiden spelade. Men att bara spela olika roller hela tiden och att aldrig vara sig själv, är något som tär på en. Jag var inte ens mig själv framför de skuggtingen som höll mig under ständig uppsikt, rädd för att släppa någon nära. Om jag släppte någon nära kanske jag skulle kunna bli sårad. Istället släppte jag inte ens in mig själv.

Första gången jag försökte ta mitt liv visste jag inte det jag vet idag. Det sägs att första gången man försöker ta sitt liv vanligtvis bara är ett rop på hjälp, och att det är därför det bara slutar som ett försök. Så var det inte i mitt fall. Jag hade ingen jag ville ropa till, och ingen som velat höra det heller.

Jag vaknade upp bländad av det starka ljuset som fyllde rummet. Överallt hörde jag röster på avstånd, folk som jäktade och en kvinna som grät. Av den sterila doften jag kändes förstod jag innan jag hade orienterat mig att jag befann mig på ett sjukhus. Stanken av misär fyllde mig, sjukhuskänslan har nog aldrig förändrats genom tiderna. Även om hygien har blivit bättre med tiden är känslan den samma. Det har nog alltid vilat ett dunkel av hopplöshet på alla

sjukhus.

Men min vistelse blev kort även här, ständigt flyende från något som inte jagade mig.

Jag hade nästintill tömt min kropp på blod, men mitt hjärta hade vägrat sluta slå. Något som förvånade läkarna, men då jag lyckades ta mig bort från sjukhuset utan någons vetskap tystades hela händelsen ner. Ingen trodde på de som berättade om det som skett. Det var efter denna händelse som jag förstod vad det innebar att vara född som en skugga i ljuset. Jag stod bortom den värld som tiden tärde på. Min tidslinje var något som inte fanns i denna värld. Likt mina drömmar sagt mig tidigare var mitt hjärta dömd att för alltid slå. Jag var dömd till ett liv jag inte levde.

Slagfält

När jag hade insett min fördömelse gick jag långt under ytan. Jag försvann från befolkningen helt, och det i många år.

Jag experimenterade med att ta mitt liv på olika vis, men alla sätten misslyckades. Allt de skänkte mig var smärta, stor smärta. Att kasta sig ut för ett stup är allt annat än smärtfritt. Alltid samma resultat, jag vaknade upp förr eller senare varje gång. Mörbultad och med brutna ben, men med tiden försvinner även mina värsta ärr. Jag har vaknat på en del bårhus genom tiderna, men alltid lyckats försvinna på nytt. Jag skulle inte vilja påstå att jag är odödlig, allt kan dö, vissa saker är bara svårare att ha ihjäl. Även om jag åldrades gjorde jag det långsammare än världen runt mig. Den värld jag betraktade på håll förändrades, men som jag tidigare sa drevs den mer bort från mig än mot mig.

Dagen då jag fann mitt första gråa hårstrå var den dagen jag klev in i världen som den befann sig vid tillfället.

Det var slutet av det andra stora kriget och enda gången jag faktiskt bosatt mig utomlands. Kanske är krig mer tilltalande om man inte kan dö, men jag antar att jag drog i fält mest i hopp om att kunna dö. Men jag föll ingen bomb i smaken. Jag har aldrig varit politiskt aktiv och struntade faktiskt totalt i de olika åsikterna under kriget och efter kriget. Jag slogs på den förlorade sidan, helt enkelt för att den var närmst. Vid den tiden då jag kom in i kriget så var det egentligen redan ganska tydligt hur det skulle sluta, då var den tyska sidan den som gynnade det som jag sökte mest.

Jag har aldrig varit bra på tyska, men i kriget var det inte mycket att förstå. Skjut

fienden annars skjuter fienden dig, det var allt man behövde veta. Jag förstod att det var flera i det kompaniet jag placerades i som önskade att kriget skulle ta slut, och flera som inte delade Tysklands ståndpunkter. Men om deras land var i krig innebar det att de också var i krig, det var den simpla tragiska sanningen. Till min stora förvåning var det faktiskt en annan svensk där jag placerades. Om han delade Hitlers åsikter sa han aldrig. Det var hans familj som gjort att han hamnat i kriget. Tyskt ursprung och släkt som fortfarande var bosatt i Tyskland, detta gjorde att han hade dragits in i ganska tidigt skede. Han var glad när en svensk kom till hans kompani och vi blev något som liknade vänner. Kamratskap som bildas under krig är inte det samma som vänskap som skapas under andra omständigheter. Det har ni säkert hört tidigare, och jag kommer inte hävda annat.

Hans namn var Noah, och var den enda vännen jag fram till denna punkt i mitt liv hade haft förutom skuggtingen. Man lär bara känna varandras primitivaste sidor i krig, och om vi skulle fungera som vänner i vanliga tider visste ingen.

Jag kommer inte gå in på hur vi hamnade där vi hamnade eller något liknande. Sanningen är att mitt minne inte är helt. Det finns saker ur mitt liv jag inte längre kan lokalisera inom mig. Min livshistoria skulle kunna varat hur länge som helst egentligen, om jag gick in på hur allt blev som det blev. Men sanningen är att jag inte vet allting själv. Men jag vet i alla fall att allt för mycket har tärt på mig genom tiderna.

Kulorna ven över våra huvuden, vi visste att Tyskland egentligen redan förlorat, men vi hade inte fått ordern att ge upp än. Att vända om och fly fältet var inget vi tänkte på ens. Döda eller dödas, det var den enkla tanken man hade, den enda tanken.

Det kändes alltid lika skumt att se skuggtingen på slagfältet, hur kulorna for genom dem utan att deras otydliga former rubbades. Jag rös till varje gång jag såg det.

Jag hade blivit förföljd av ett skuggting den senaste tiden som skiljde sig lite. Det fick mig att tänka på Fokus, genom att dess skepnad på något oförklarligt vis skymtade känslor, som jag annars hade svårt för att se bland skuggtingen. Varje

gång en kula susade genom detta skuggtingen så vände det sig mot mig och såg ut att le mot mig. Som om det hånade mig på något vis. Kanske var det bara i mitt huvud detta skedde. Men det är mycket som egentligen bara sker i ens huvud, som ändå blir en del av hur man ser på verkligheten. Jag insåg att detta skuggting skiljde sig från de övriga på mer än ett sett. Inte bara var det ironisk och hånade mig för sin egen avsaknad av smärta, *smärta som jag själv undvek*. Det verkade även uppfatta mig på en nivå jag aldrig tidigare blivit förstådd. Något som gjorde att jag kände en slags lättnad inombords samtidigt som en slags irritation över detta skuggting kom allt mer till ytan. Hur jag kände inför det hela visste jag med andra ord inte ens själv.

Noah hade en konstig egenskap att lägga märke till omgivningen kring slagfältet, klimatet och de små detaljerna som vi andra passerade utan att märka av. Hur mossan kämpade mot frost, hur vinden tyst smekte träden eller byggnaderna. Han var poet, konstnär och jag antar att en del av mig kände stum förundran över honom. När bomber landade bara några meter från oss, kunde han sitta och teckna av en ruin orsakad av de planen som flög över oss. Ibland kändes det som att han var i en egen värld. Det var nog därför jag tyckte om honom.

En kula ven precis intill min skalle och personen intill mig slängdes bakåt då kulan slet tag i honom. Delar av hans skalle färgade min klädsel röd och jag avfytrade en salva mot det hållet kulan kommit ifrån, i hopp om att slippa få en kula själv i skallen. Hur mycket en del av mig än önskade att döden skulle omfamna mig, gick mina övriga delar på högvarv för min överlevnads skull. Adrenalinet som slagfältet skänkte mig fick mig att känna mig mer vid liv än jag någonsin gjort. Här fick jag omge mig med döden hur mycket jag än ville, utan att folk skulle se ner på mig, eller känna avsmak. Jag slogs i ett krig, och allt man gör på slagfältet, det hålls det sedan tyst om.

Vi hade hållit oss mest undan från skottlinjen denna dag, i hopp om att andra skulle göra vårt jobb. Vi var trötta, hungriga och gav fan i vilken sida som vann kriget. Vår officer hade dött dagen innan och vi var bara sju män kvar från vårt kompani. Vi frågade oss vad vi gjorde här, men enbart i våra egna huvuden. En del kanske hade något svar på frågan, jag hade dock glömt mitt svar. *Ville jag*

dö? Eller ville jag bara döda? Helt ärligt struntade jag nog i om jag hade något svar, så länge detta fick mig att känna mig vid liv struntade jag i varför. Vi höll oss undan i närmare en dag innan det lugnat ner sig och skotten avtagit. Inga plan i sikte och vinden var stilla. Döden låg tjock i luften, men vi var bedövade från denna doft, så vana att vi knappt kände den längre. Vi var vaksamma när vi gick genom ruinerna för att se om det fanns någon vid liv i detta hav av döda. Bortsprängda kroppsdelar låg utspridda, doften av bränt kött spred sig med den bekanta stanken av död. Men vi såg inget liv vart vi än vände oss, så vi släppte garden.

Första skotten reagerade ingen av oss på. Innan den personen som skottet avrättat hann falla till marken hördes andra skottet. Jag kände det inte förrän jag hörde det. Men sedan kom smärtan.

Detta var första gången jag blivit skjuten av någon annan än mig själv. Smärtan var den samma, *igenkänd*. Kulan slet sig in i min bröstorg, det var en bra skytt. Träffade rakt i hjärtat. Men mitt hjärta är inte som andra. Jag kände tydligt när kulan leta sig in i hjärtat, slet sig in. Men hjärtat grep tag om kulan, fick den att stanna upp. Sen kastades kulan ut ur min kropp igen.

Innan jag hunnit lokalisera var skytten sköt ifrån kastade jag mig över Noah, samtidigt hördes tredje skottet. Jag kände hur smärtan slog mot min rygg och ryggraden slets isär. För en kort stund fick jag känna på hur det kändes att vara förlamad från midjan och neråt. Kanske inte direkt jätte kort, men med tanke på hur länge jag levt känns den stunden idag som relativt kort. Men när stunden infann sig kändes den långt ifrån kort.

När jag låg där, över Noah, som chockartat låg kvar under mig, kände jag en kall närvaro. Jag vred på huvudet, såg det skuggtinget som förföljt mig. Det satt hukad intill mig, och jag kunde tydligt utskilja ett leende. Det log åt mig, där jag låg, förlamad i benen med en kula begravd i min rygg.

Jag hörde ett fjärde skott, ett femte. Jag var inte säker om jag hörde ett sjunde innan jag kände hur mitt huvud ryckte till och mitt synfält blev rött och sedan svart. *Tystnad.*

Jag vaknade upp desorienterad, skakad och såg allt suddigt längre än brukligt. Reagerade ganska snabbt över att jag låg i en säng, *det var längesen jag låg så mjukt*. Avlägsna skrik hördes, och jag antog att jag inte låg allt för långt bort från kriget, så säkerheten denna säng innebar var ganska limiterad.

När synen blev klarare reagerade jag på bristen på färg. All färg var borta, och mitt huvud värkte, mer än jag någonsin upplevt tidigare. Jag lät blicken leta sig runt omkring i rummet, i hopp om att få se på något med färg. Men allt jag såg var bleka färglösa sängar, och i alla vilade omplåstrade soldater.

Jag undersökte var jag själv var omplåstrad, och fann att det var flera delar av min kropp som blivit omskötta. Huvud, bröstkorg, rygg och mitt ben. Jag mindes skottlossningen, och två kulor som träffat mig, men förstod att det hade varit mer än två kulor som träffat.

I ett hörn stod det skuggting som betraktat mitt fall på slagfältet. Det var långt ifrån något vanligt skuggting, den saken var klar. Det log ännu hånfullt mot mig, som om det hånade min smärta. Dess tydliga sätt att visa känslor fascinerade mig, då det är långt ifrån ett skuggtings vanliga drag.

Det lämnade aldrig rummet så länge jag vistades där.

Noah var också där, omplåstrad även han, fast utan några verkliga bestående men. Han förklarade för mig hurdant mirakel det, *enligt honom*, faktiskt var att jag var vid liv. Jag hade tydligen blivit skjuten i huvudet, och läkarna såg det som ett under att jag var vid liv. De hade inte lyckats få ut kulan ur mitt huvud eftersom det var precis som om hjärnan slutit ihop sig kring den. De hade inte en aning om hur kulan skulle påverka min vardag, men hoppades helt enkelt på att det inte skulle vara något livshotande.

Kulan som träffat mig i ryggraden skulle ha gjort mig förlamad hade läkarna sagt. Men strax efter jag vaknat återvände min känsel till benen. Det tog cirka en vecka innan jag kunde gå igen.

De kunde inte heller förklara kulöppningen i min bröstkorg, då de inte fann några övriga skador från att någon kula träffat där. Det hela var helt enkelt ett mysterium som de inte hade en aning om hur de skulle förklara. Någon förklaring yttrades det aldrig, och jag frågade inte. Jag visste redan svaren, men jag gav dem aldrig några, även om de nog gärna hört min teori.

Det tog inte lång tid innan jag lämnade sjukhuset, dock utan läkarnas tillåtelse.

Jag lämnade landet och återvände till Sverige på nytt. Det dröjde flera år innan jag återsåg Noah igen.

Kulan i min skalle skulle ställa till det mer för mig än jag först trott. Jag har förblivit färgblind sedan den blivit en del av mitt liv. Det tog inte heller så långt tid för mig att inse att mitt minne samt min motorik på något vis hade blivit påverkade, men jag kunde inte säkert sätta fingret på vad det var mer. Inte i början, men jag visste att någonting var fel.

Trasigt inre

40-talet var över, kriget hade avslutats redan innan jag lämnade Tyskland och alla var fulla av förhoppningar överallt. Det var som en ny era hade påbörjats. Inte för att jag förstod vad det var som gjorde att folks förhoppningar plötsligt hade stärkts. För mig var deras tvära vändningar av känslor absurda. För ett tag sen hade de alla sörjt de döda, som de inte ens kände, och varit oroliga för vad framtiden skulle bringa dem. Nu var de lyckliga och pratade om alla förändringar som stundade och alla möjligheter som höll på att öppna sig. Mitt förakt till dessa individer som jag såg överallt stärktes.

Jag hade ingen lust att ta del av deras värld, och som en skänk från ovan hade jag sedan kriget fått en ny följeslagare. Skuggtinget från slagfältet hade följt med mig hem, och det blev något av en stadga i min vardag. Dess sätt att betrakta mig gjorde att jag bara väntade att det skulle tala till mig, men jag verkade vänta förgäves. Det hånfulla leendet det haft första gångerna jag såg honom återkom väldigt ofta. Det var väl egentligen, när jag tänker efter, en ganska obehaglig karaktär. Men för mig var det i denna tid av mitt liv ett välkommet obehag. Jag gav det aldrig ett namn, rädd för att förolämpa det om det inte skulle gilla det. Ett beslut jag aldrig kom att ångra. För jag var alltid säker på att det skulle kunna vålla mig väldigt lidande om det önskade. Som tur var verkade det inte ha några större planer på att skänka mig plågor. Det verkade mer nyfiken av att följa mig och betrakta mina beslut i vardagen. *Det var i alla fall vad jag först trodde.*

Det gick ett bra tag tills mina åsikter kring detta skuggting ändrades, och även 50-talet tog slut. Jag flöt under ytan, skaffade mig varken fiender eller vänner, höjde inte folks ögonbryn och höll mig borta från besvär. Tills besvären sökte

upp mig.

Det var inte så att jag kände igen honom när jag väl såg honom igen. Det var trots allt över 20 år sen senast, och man förändras en del på den tiden. Dock förändrades inte jag mycket på den tiden, och det var lättare för honom att känna igen mig. Ni må tro han var förvånad över att se mig, då jag såg ut att vara i samma ålder som senast vi sågs. Att säga att man helt enkelt har en nyttigare kostcirkel än resten av världen är ingen logisk förklaring, och det visste även jag. Så jag struntade i lögnerna som först bildades i mitt huvud. Han var inte en av alla dessa människor jag föraktade, han var Noah.

Vi hamnade hemma hos honom, *då jag aldrig tar med mig någon till mig*. Frågorna han ville ställa var många, och jag besvarade en del av dem. Även om jag aldrig gav hela svar, försökte han pussla ihop de svaren han fick till en helhet. Det som besvarade mig mest var att jag faktiskt inte kunde besvara alla hans frågor. Delar av mitt minne var inte tillgängligt, och jag undrade om jag hade missat något väsentligt i mitt eget liv. Ibland var flera år borta, ibland minuter, ibland dagar. Jag förstod att det förmodligen var kulan som låg bakom detta. Jag ifrågasatte om det varit rätt av mig att rädda Noah trots allt, med tanke på vad det hade kostat mig. Men sällskapet som Noah skänkte mig gav mig faktiskt mer än jag trodde det skulle ge, och jag måste erkänna att han snabbt blev något av en vän till mig. En slags lyx jag så länge varit utan att jag aldrig trodde jag skulle få uppleva den. Något som helt enkelt aldrig varit menat för mig att ha. Vi träffades flera gånger, och han slutade snart att ställa frågor, och verkade inte bry sig om att jag var så främmande. Frågorna kring min ålder blev han aldrig klok på, men det verkade inte bekomma honom allt för mycket. Han sa helt enkelt att då jag aldrig frågade saker om hans förflutna kunde även han ignorera mitt förflutna. Han hade en acceptans jag inte var van vid att se från folk. Det var väl därför jag inte fick ha kvar honom i mitt liv.

Hur det gick till vet jag inte. Jag minns orden, "*vi är trasiga*", viskas i mitt öra av en främmande, men samtidigt välbekant, röst innan jag satte mig upp i sängen. Intill sängen stod det välbekanta skuggtinget med sitt hånleende. Jag undrade

om det varit dess röst jag hört. Sedan kände jag den välbekanta stanken av död kring mig.

Jag reste mig upp och vandrade kring i mitt hem, försökte lokalisera var stanken kom ifrån. Den verkade komma från sängen och jag kollade till sist under sängen. Där låg nästan alla delarna av Noah.

På 60-talet var det fortfarande inte allt för svårt att komma undan med mord, så länge man gjorde de på rätt vis. En sak, som inte räknas som rätt vis, är att mörda en person som man setts offentligt med. En annan sak, som inte heller var rätt, var att döda denna person i sitt eget hem. Jag visste om båda dessa saker, *så logiskt sett borde det inte vara jag som varit skyldig till dådet?* Men luckan i mitt minne sa mig annat.

Jag bar ut liket i olika omgångar, dumpade det på olika platser och städade ur lägenheten innan jag än en gång i mitt liv flyttade till en ny plats. Ena handen fattades från liket, och jag lyckades aldrig finna den. Även hjärtat var utskuret ur bröstkorgen, och även det var spårlöst försvunnet. Förmodligen var de inte i min lägenhet. Kanske hade de blivit dumpade någon plats redan innan. Varför visste jag inte, och med tiden la sig min fokus på andra saker.

Jag ville alltid ha svar kring vad som skedde, men försökte aldrig ta reda på det. Rädd för att än en gång se mig som något som inte hör hemma i denna värld.
Vi är trasiga.

Försvunna bitar

Jag vaknade flera nätter av en återkommande dröm. Det var skuggtinget som numer var min följeslagare som var huvudkaraktären i den. Skuggtinget och Noahs försvunna hand samt hjärta. Skuggtingen lutade sig över mig i sängen, log sitt hånleende och höll den allt mer ruttnande handen i ena handen och hjärtat i andra framför mig, likt troféer. Varje gång jag hade drömmen så vaknade jag övertygad om att den var sann. Men så fort jag slog upp ögonen stod skuggtinget i en hörna av rummet, och troféerna var borta. Försökte mina drömmar berätta något för mig, eller var allt bara i mitt huvud?

Under den tid jag lärt känna Noah hade de bitarna från mitt gångna liv som försvunnit blivit allt tydligare för mig. Efter den första tiden, då han hade frågat mig en massa som jag själv inte haft något svar på, slutade jag aldrig att försöka minnas det som var borta. Men det verkade vara helt förgäves. Försvunna bitar av en gången tid. Jag ifrågasatte om jag ens visste vem jag var. Än idag har jag aldrig riktigt kunna besvara den frågan. Men när man levt så länge som mig slutar man till sist bry sig. Man lär sig att helt enkelt acceptera det hela, *och att blunda*.

Jag kände mig övertygad, speciellt efter mina drömmar, att skuggtinget hade på något vis att göra med Noahs död. Hur visste jag inte riktigt, men att det inte var ett vanligt skuggting hade jag förstått för länge sedan. Jag hoppades att drömmarna från *Fadern* skulle besvara något, men av något skäl hade de drömmarna upphört. *För stunden*.

I många år kändes det som bitar av mig själv hade försvunnit från mig. Jag kunde inte placera bitarna, så vad som saknades av mig själv hade jag ingen aning om. Det var som en växande klump av tomhet inom mig. Delar av min vardag var mörklagda för mig själv. Jag höll på att förlora mig själv, fast jag kunde inte inse det. Jag inbillade mig att det var min höga ålder som gjorde sig påmind. Fast jag trodde nog aldrig fullt ut på det.

Skuggtinget vakade ständigt över mig, höll de andra skuggtingen på avstånd. Precis som Puck för längesen gjort. Jag ställde mig frågan om de andra skuggtingen kanske var farliga för mig, eller om det var det skuggtinget som höll dem ifrån mig som var det farliga.

Det tog decennier innan jag uppfattade de subtila förändringarna i skuggtingets utseende.

När man ser något varje dag reagerar man inte åt förändringarna då de ändras långsamt med tiden. Som att se ett barn man ser varje dag växa upp. Jag tror även jag valde att inte se något från början. De försvunna bitarna av mitt inre hade säkert sett vad som skedde tidigare. Men de var inte längre en del av mig. *De delarna stirrade bara på mig ur de där tomma ögonen.*

Spegelbild

Ett mörker är inget hot utan sin kontrast. Om allt vore mörkt skulle ingen längre vara rädd för det.

Vistas man tillräckligt länge i ett till synes oändligt mörker, känns ljuset främmande samt skrämmande. Vad skulle ske med ditt inre om mörker var allt det kände till?

Mitt inre hade inte sett skymten av ljuset, som de andra levde i, på allt för länge. Jag antar det var därför mitt inre skapade mina mardrömmar utan min tillåtelse.

Jag märkte att skuggtinget allt mer verkade se in i mitt inre när det betraktade mig. Precis som jag själv, när jag såg min spegelbild. Jag började sakta se skuggtinget på flera platser än där det befann sig. I andras skepnader, skymtade det till som skuggor ur ett förflutet. Ett förflutet som var mitt nu. Jag började långsamt förstå att jag var vad som kallades paranoid.

Paranoia. Ännu en sak påhittad av en värld som inte vill förstå. För att bevisas paranoid måste man bevisa att misstankarna inte är verkliga. Bara för att de inte är verkliga för ena parten betyder inte att de är mindre verkliga för de som känner dem. *Är våra känslor inte verklighet?*

Då jag inbillade att det bara var hjärnspöken blev jag inte förvånad över att se spår av skuggtinget i min spegelbild.

När ens nemeses alltid vistas i samma rum som dig, tär det på ditt psyke. När denna nemeses sen även formas allt mer efter din egen spegelbild, ifrågasätter du allt du tror dig veta.

Mitt förakt för omvärlden omformades allt mer och riktade sig mot mig själv. Varje gång jag såg mig i spegeln så hånlog min spegelbild åt mig. *Det var nog detta som gjorde att såren på mina knogar aldrig läkte helt.*

När jag väl insåg varför denna bild av mig själv uppstod på detta skuggting insåg jag världens bräcklighet. Jag förstod långsamt att bilden av mig själv inte långsamt blev uppbyggd, det var mina ögon som först nu började inse vad jag såg. Det var aldrig en fråga om att detta skuggting formades efter mig. *Det hade alltid varit mig.* Det var därför jag aldrig gav det något namn eller liknande, *jag antog att jag innerst inne redan visste om det.* Det var mitt förakt, personifierat, som hemsökte min vardag. Gjorde mitt liv outhärligt och slog ner spikarna som hindra mig från att komma någonstans.

Det var nu jag förstod varför Noahs hand eller hjärta aldrig blev funna, eller varför jag aldrig letat. Jag hade alltid vetat varför de aldrig skulle återfunnits. *Han var för alltid en del av mig.*

Det som skakade min värld mest vid insikten, av vad detta skuggting var för något, var tanken kring de övriga skuggtingen. Detta skuggting hade precis som Puck hållit övriga skuggting på avstånd. Men om det bara var jag själv som skapat det, hur kunde det då påverka de övriga?

Jag såg på den spruckna spegelbilden framför mig, och kände igen mig tydligare i den trasiga bilden än jag någonsin gjort i den hela.

Jag blickar tomt
Hjärtat slår dött
Jag somnar svart

Svaren

När jag insåg att det var jag själv som var skälet till all oro, ändrades långsamt hånleendet. Jag omfamnade min egen skugga och lät de skuggorna jag hållit borta återvända. Min familj var än en gång samlad. Min far besökte mina drömmar på nytt, gav mig fakta kring världens gåtor. Jag kände mig starkare än jag någonsin varit, och vägrade förneka min verklighet.

Det var det som ledde mig hit.

Min mentala bit har alltid gått i vågor. Vad som är sanning eller ej i mitt liv, har kommit och gått. Jag har dock kommit till insikt med mycket under mitt liv. Oavsett vad folk tänker eller tror om en, så är det dina egna uppfattningar kring dig som du bör vara rädd för. Det är de uppfattningarna som kan göra dig riktigt illa. Det kvittar hur du väljer att leva ditt liv, så länge du väljer efter eget bevåg. Bry dig inte om hur folk ser på dig, du kan alltid se likadant tillbaka.

Hur många jag dödat eller skadat genom mina år bland er, har egentligen inget med historien att göra. Jag valde bara att berätta en del av allt det jag gjort som anses vara fel i eran beräkning, för att tydliggöra min åsikt. Jag hävdar att det kvittar vad jag än gör här i livet, så länge jag gör det ur min egen vilja. Insikten av att vara min egen herre, tog tid för min del. Hur lång tid kommer ingen av er förstå. Vad man än väljer att tro på, är det viktigt att skapa en egen väg, inte följa andras vägar i blindo. Jag skapade en stig som ledde mig till detta rum jag idag lever i. Mina ord kommer kanske aldrig färdas utanför väggarna som omger

mig. Men vad gör det för skillnad?

Även om skuggtingen inte existerar i din värld, gör de det i min. Allas verklighet är olika. Du säger mig vara galen, fanatisk och att spännena på min säng finns där av en orsak. Jag hävdar att du är galen som inte inser hur lika mina olikheter är världens.

Hur kan en enda människa förkasta en annans människas verklighet?
Jag vägrar än ta del av eran skeva verklighetsuppfattning.

Jag har inte valt min omgivning, men varje gång jag sluter ögonen formas allt mörkret till mina innersta tankar. Vart jag än befinner mig medan jag inväntar mitt långsamma förfall bekommer mig ej. Jag är min verklighet, det kvittar var jag är inlåst, jag lever vart jag än vill.